

Андрес Перес Домингес

УМОРЕНИТЕ БОГОВЕ

София, 2018

Преводът е направен по:
Andrés Pérez Domínguez
Los dioses cansados
Alianza Editorial, S. A., Madrid, 2016

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното писмено съгласие на издателство „Изток-Запад“.

Copyright © Andrés Pérez Domínguez, 2016

© Катя Диманова, превод, 2018
© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0192-5

АНДРЕС ПЕРЕС ДОМИНГЕС

УМОРЕНИТЕ БОГОВЕ

Превод от испански
Катя Диманова

Редактор
Ани Бахчеванова

На Мигел Санчес Собрино

СЪДЪРЖАНИЕ

Първа част

1. Една литературна вечер 19
2. Великани и вятърни мелници 31
3. Домовете на живите и домовете на мъртвите.....40
4. Едно момиченце с двама бащи.....54

Втора част

5. Път към края на света 71
6. Празникът свърши.....83
7. Да облекчиш вината.....94
8. Пожарогасител..... 102

Трета част

9. Една значка и една усмивка 117
10. Най-слабият фланг 130
11. Франк Серпико от Севиля 139
12. Музика за изнудване 151

Четвърта част

13. Подарък за Мария Еухения 163
14. Не е добре за човека да бъде сам 170
15. Пазачът руснак 180
16. Нощта улеснява истината 189
17. Добър човек, лош полицай 196
18. Водопад от лъскави монети..... 208

Пета част

19. Ангел хранител..... 221
20. Тайната за Тримата вълхви 231

21. Най-доброто решение	245
22. Да опазии паметта.....	257
23. Меа сѝпра	266

Шеста част

24. Връщане към миналото	275
25. Дискретният мъж на гробищата.....	292
26. Да бягаи прекалено дълго	302
27. Неоткриваемият свещеник	317
28. Съотношение на неопределеност	329
29. Не искам да си навличам неприятности	341
30. Сянката	349

Седма част

31. Необходима сделка	359
32. Да задвижиш пионките	368
33. Барселона.....	374
34. Уморените богове.....	389

Благодарности.....	406
--------------------	-----

*Ако се замислиш с какъв материал трябва да работи
Господ – каза той, – понякога ти дожалява за него.*

Бенджамин Блек, „Кристин Фолс“

*Полицейската работа до голяма степен се свежда до без-
действие: полицай, който седи и кръсти ръце, полицай,
който си задава въпроси, полицай, който закусва, полицай,
който обядва, полицай, който пие кафе – ако има кафе – и
при всички случаи, полицай, вперил очи в прозореца, стига
да има такъв. Това води само до един извод: че да бъдеш
детектив, основно означава да се примиряваш с отегче-
нието и огромното разочарование, че нещата никога не се
случват така, както е по книгите и филмите.*

Филип Кер, „Смъртоносна Прага“

Убеден съм, че удоволствието е основната причина, поради която човек отделя време за четене на художествена литература. Аз обичам романите, в които се случват различни неща, книгите с много действие, които успяват да ме развълнуват и които, щом приключат, бързам да препоръчам. Много ми се иска да се опитам да събудя у своите читатели същото въодушевление.

Андрес Перес Домингес

Най-хубавото от онази нощ беше топлината на ръката ѝ върху крака му. Тя докосна бедрото му, той похлупи с пръсти дланта ѝ и я стисна, без да отделя очи от шосето. Не за пръв път жестът означаваше обещание за още нещо, а топлотата на ръката ѝ му харесваше толкова, колкото и уханието на косата или парфюма ѝ. Колкото вкуса на кожата ѝ. Приятно му беше да усеща как енергията минава през панталона и го ободрява, докато шофираше. Ръката върху бедрото му беше знак за доверие. Доказателство за чудесното бъдеще, което ги очакваше. „И аз обичам да чувствам топлината, която се надига от панталона ти“ – бе му признала тя, и на него му беше драго да мисли, че ще се радва на тази ласка всеки път, когато се качаха в колата, до края на живота им, защото така щеше да знае, че тя винаги ще е до него. С времето това докосване се бе превърнало в барометър, измерващ здравината на тяхната връзка. Ако ръката ѝ не почиваше върху крака му, докато шофираше, значи се бяха карали и тя искаше да му покаже гнева си. Ако малко след като я бе сложила, я дръпнеште, значи нещо не беше наред или бе сърдита и това бе нейният начин да му го заяви. Понякога той усещаше пръстите ѝ леденостудени и изтръпваше от страх да не би да се преструва. А колкото и да отричаше, той винаги се боеше, че може би го лъже, че толкова лесно може да му изневери. Но понякога тя стискаше бедрото му и това му звучеше като обещание. Неговата ръка върху нейната, положена върху крака му. Толкова силна връзка, близка обвързаност, която нищо и никой не можеше да наруши. Отначало леко, после все

по-настойчиво и убедено, галейки го по вътрешната страна на бедрото. После вирнатото кутре, което измерваше крадешком възбудата му. И тутакси цялата длан отгоре, тържествуваща.

Беше тъмно. Алваро се усмихна. После я погледна. Белен си беше пийнала. Не беше пияна. Само малко. Бяха ходили да вечерят в един от любимите им ресторанти извън града. Тя беше доволна, защото след като три години се бе скъсала от работа в кантората, тази сутрин я бяха приели за съдружник. Трябваше да го отпразнуват. Призракът на кризата дебнеше повечето им приятели, но при нея нещата вървяха добре: току-що я бяха възнаградили с повишение и с кабинет, който имаше, ако не фантастични, то поне приятни за окото гледки. Той също нямаше повод да се оплаква, макар че работата във фирма, която си играеше с парите на другите, не го правеше най-популярният в компанията. Приятелите трудно приемат, че ако на човек му сече пипето, тъкмо във времена на рецесия се отварят най-големи възможности за бизнес. Трудно им е, особено ако много от старите другарчета са останали без работа, ако им се е наложило да стегнат куфарите и да заминат за чужбина, ако са им орязали заплатата или ако всяка сутрин стават, питайки се дали днес няма да ги уволнят. При тези обстоятелства най-добре беше да празнуват успехите дискретно: повишението на Белен, продажбата на важен пакет акции, чиято комисиона означаваше, че е постигната предвидената за цяла година цел, макар да бяха едва в края на второто тримесечие. И най-добре само двамата. Да ѝ се радва, като я гледа как поднася към устните си тумбестата чаша с вино от толкова фино стъкло, че се побояха да не се счупи, когато се чукнаха за бъдещето, за тях двамата.

Първоначално Алваро изпи само една, защото, макар да бяха с нейната кола, той щеше да шофира на връщане. Предпочиташе Белен да се забавлява. Празникът беше неин. Но после изпи още три. Двамата пресушиха почти цялата бутилка, а после и ликьора, с който ги почерпи заведението. Разстоянието не беше толкова голямо, че да се притесняват от проверка за алкохол. И на връщане очакването за още по-разгорещен финал беше осезаемо. Белен бе отдръпнала ръка от цепката на панталона му, когато той беше най-възбуден, но хвана неговата, за да я постави върху бедрото

си. Алваро отпусна малко педала за газта. Ръката му се намираше между краката на Белен, а тя ги бе разтворила толкова, колкото да го примами. Той преглътна. Въздъхна. Тя насочваше пръстите му. Откопча бавно предпазния колан, за да се доближи до него. Алваро изви леко глава, търсейки устните ѝ, но те вече бяха върху врата му. Хапеше го, сякаш го целуваше. Целуваше го, сякаш го хапеше. Ръката на Алваро я милваше. Тънки чорапи, а отдолу – нежна и хладна кожа. Почти надушваше овлажняващия крем. Пръстите ѝ галеха члена му, заживял вече свой живот. От четири години бяха заедно, с кратки прекъсвания, но Алваро не беше сигурен дали Белен иска да изчака да се приберат и да се порадват на удобното легло в спалнята си, или предпочита да свърнат в някоя тъмна отбивка, като двама юноши, пришпорвани от хормоните. Това му се стори по-привлекателно и реши, че и за нея ще е така. Отпусна още малко педала за газта и включи дългите светлини, като капитан на кораб, търсец безопасно пристанище, за да се предпазят от бурята. Белен продължаваше да действа. Притиснала с длан цепката на панталона му, приклешила ръката на Алваро в сладостния капан на бедрата си и с устни, които пътуваха от врата към ухото му и го гъделичкаха. После всичко стана само за миг. Най-напред ярките фарове, сякаш великан им бе светнал с фенера си. После клаксонът, пронизителен като сирена. А може би двете неща се случиха едновременно. Алваро бързо измъкна пръсти от бедрата ѝ, стисна волана с две ръце и изруга. Остро изскърцване на спирачки, последвано от друг, по-сух звук, който не успя да идентифицира. Овладея колата, но не можа да опази Белен да не удари ребрата си в арматурното табло. Чу писък и осъзна, че бил е нейният.

– Добре ли си?

Белен кимна, опипвайки хълбока си. По-скоро засрамена, че е извикала, отколкото уплашена.

– Май да.

Алваро продължи още няколко метра напред, докато намери достатъчно широк участък край канавката, за да отбие.

– Какво стана?

Белен още не бе погледнала назад. Алваро надзърна в огледалото за обратно виждане, откопчавайки колана си. Леко се затрудни, защото беше заял от рязкото спиране.

– За малко да катастрофираме – обърна се той към нея. Беше много сериозен. Не ѝ стана ясно за ребрата ѝ ли се тревожи. Той отново се взря внимателно в тъмнината в огледалото. – Извадихме късмет, но мисля, че колата, с която се разминахме, изхвърча от шосето.

Белен подаде глава между седалките, но зад задното стъкло се виждаше само облак прах.

– Стой тук – каза ѝ Алваро и включи аварийните светлини. – Ще ида да видя.

Белен само си помисли, че животът в действителност е различен от този във филмите. Там сирените почваха да вият веднага след сблъсъка. А сега нито бяха в пустинята, нито градът беше толкова далече, но изведнъж това самотно шосе ѝ се стори като единствения възможен път към края на света. Никой не минаваше и като че ли никой нямаше да мине и след хиляда години. Чуваше се само песента на шурците някъде отвъд канавката, откъм маслиновите горички. Тя се измъкна предпазливо от колата, защото болката в хълбока се бе усилила още повече. Пак го опипа и с облекчение установи, че няма нищо счупено. Пресече шосето и тръгна по банкетата. Въздухът беше изпълнен с частици прах, които лунната светлина умножаваше.

– Алваро! – извика тя. – Къде си?

Не последва отговор и тя надникна в дола, разпръсквайки с ръце досадния прахоляк. Шест-седем метра по-надолу, в края на насипа, се виждаше обърнатата кола. Колелата ѝ още се въртяха, моторът беше угаснал, но фаровете продължаваха да светят. Алваро се беше навел и се опитваше да отвори вратата. Белен заслиза внимателно, с ръка пред устата, защото пушилката там беше още по-гъста. Алваро се бе справил вече с вратата. Шофьорът висеше на колана с клюмнала към гърдите глава, лошо превит, защото таванът се беше сплескал при преобръщането.

– Не го пипай – каза Белен, когато Алваро започна да бърника, търсейки закопчалката на предпазния колан. – По-добре да викнем линейка. Ако го поместим, може да пострада повече.

Алваро сложи два пръста върху шията на водача. После отдръпна ръка и поклати глава.

– Мъртъв е.

– Не!

– Сигурно си е счупил врата при превъртането на колата. По дяволите! Изобщо не го видях да идва. За миг се разсеях и съм го изтикал от шосето – ритна той вратата и бръкна в джобовете си, но не намери каквото търсеше. – Носиш ли си телефона? Моят е в колата.

– И моят е там.

– Трябва да се обадим на 112.

Белен кимна.

– Хайде!

Двамата се изкачиха до пътя без много усилия. Алваро закрочи бързо, почти тичаше. Белен не можеше да го следва, защото, щом си поемеше дълбоко въздух, дробовете ѝ сякаш не се побиха в гръдния кош. Но само след секунди го настигна. Алваро вече ровеше в джобовете на самото си за джигесема.

– Добре ли си? – попита я отново той, забелязвайки изкривеното ѝ от болката лице.

– Надявам се. Мисля, че няма нищо счупено. От удара е. И от уплахата. А ти?

– Аз съм добре – отговори Алваро, отключвайки екрана на телефона. – Не се ударих. Бях с колана.

Белен хвана ръката му, когато вече набираше спешния номер. Той я погледна. Намръщено. Беше много нервен.

– Какво?

– Чакай малко.

Нямаше нужда да говори, той знаеше какво ще му каже.

– Не – възропта.

– Чакай – настоя Белен.

Алваро въздъхна, не се учудваше, че предпочита да я послуша. Че не бива да набира спешния телефон. Че е по-добре да не се обажда.

Белен лекичко измъкна апарата от ръката му. Лицето ѝ отразяваше същото напрежение, каквото вероятно се четеше и на неговото, но той бе успял да се овладее. Облакът прах вече се бе изгубил в небето и наоколо отново цареше мрак. Щурците продължаваха своята песен и поглеждайки пустото шосе, Белен отново си помисли, че нито една кола няма да мине оттам и след хиляда години.